

РЕШЕНИЕ

№ 182

гр. Враца, 07.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Д. Досов

Членове: Пенка П. Петрова
Камелия Пл. Колева

при участието на секретаря Христина Т. Цекова
като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно гражданско дело № 20221400500334 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и следващите от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по въззивна жалба на "**** - Д. и Г." СД, Булстат ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от Г. Д. Г., чрез адв. Ц. С., срещу решение № 403 от 07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1279/2022 г. по описа на Районен съд – Враца, в частта, с която са уважени предявените от Н. Б. Н., ЕГН *****, адрес гр. ***, срещу жалбоподателя обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ и е признато за незаконно и отменено уволнението му от длъжността "****" в "**** - Д. и Г." СД, извършено със заповед № 184/18.02.2022 г. на управителя на дружеството, възстановяван е на заемана от преди уволнението длъжност "****" в предприятието и жалбоподателят е осъден да му заплати обезщетение за времето, през което е останал без работа, следствие на незаконно уволнение за периода 18.02.2022 г. – 23.06.2022 г. включително в размер на 2995,02 лева, ведно със законната лихва, считано от 14.04.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. Съобразно изхода на делото в тежест на страните по делото са възложени разноските. С решението е допуснато предварително изпълнение, касателно присъденото обезщетение.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено в

нарушение на съдопроизводствените правила. Възражава се върху фактическите констатации на съда досежно фактите дали ищецът е останал без работа и периода, през който е констатиран този факт. Оспорват се фактическите констатации досежно въпросите, по които е изслушано заключение по съдебно-графическа експертиза, като се посочва, че веднъж съдът е възпроизвел изводите на вещото лице, а после, в противовес на тези изводи, в мотивите си е приел, че има дописване на датите в молбата за прекратяване на трудовото правоотношение. Изложени са доводи, че решаващият състав не е обсъдил в цялост всички доказателства, не е мотивирал извода си за наличие на порочна практика в предприятието, свеждаща се каране на работника при подаване на молба за назначаване на работа едновременно да подписва и молба за напускане без дата, и не е дал отговор на всички възражения, наведени от жалбоподателя. Релевира се, че исковете са недоказани, тъй като ищецът не е доказал твърдените от него в исковата молба обстоятелства при правилно разпределена доказателствена тежест, в частност факта, че при постъпването му на работа бил накаран да попълни молба за прекратяване на трудовото му правоотношение без дата. Навеждат се доводи, че натиск върху работника не е бил оказван, упражняването на такъв и наличието на страх у работника не се извеждали от доказателствата по делото и евентуалното им наличие би обусловило нищожност на трудовия договор по смисъла на ЗЗД. Релевира се, че приложимата норма не е повелителна досежно срока, от който правоотношението следва да се счита прекратено, а е такава само за наличието на волеизявления на двете страни за прекратяване на правоотношението, поради което се заключава, че работодателят, съобразно своите интереси, може да посочи и друг по-кратък срок. Твърди се, че е налице валидно изразена воля от ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение, прието от жалбоподателя, и доказана по делото с оглед заключението на вещото лице, което е дало отговор, че не се касае за дописване на дата. Наведени са съображения, че от заключението на вещото лице не се установява от кого и кога са изписани датите в молбата за назначаване и за напускане, нито се дава отговор за идентичност на химикалните пасти и хартията, която е използвана за тях. Пространно са изложени принципни разбирания за ролята на съда в процеса и начина на мотивиране на съдебния акт, чрез позоваване на някои от принципите на гражданския процес. Релевира се, че щом главният иск е неоснователен, то и предявените заедно с него и обусловени от него, също са неоснователни. Направено е възражение, че искът за обезщетение е недоказан поради липса на доказателства, че ищецът е останал без работа в твърдения период. В заключение, се моли решението в атакуваната му част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени, ведно с всички произтичащи от това последици, включително присъждане на направените от жалбоподателя в двете съдебни инстанции разноски.

С въззивната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от Н. Б. Н. чрез адв. В. Л., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна и се иска да бъде оставена без

уважение, а решението в обжалваната му част – потвърдено. Изразява се становище, че районният съд е анализирал всички доказателства по делото, приложил е правилно материалния закон и е мотивирал обстойно крайния си извод за незаконност на уволнението. Посочено е, че изводите на съда почиват на експертното заключение, от което се установява различие в състава на багрилните компоненти в химикалната паста, с която са изписани датите на молбите. Възразява се, че уволнението е незаконно и по причина, че молбата за прекратяване не е била входирана при работодателя, върху нея липсвала резолюция от него с изразено становище, липсвало писмено уведомление от работодателя до служителя по чл. 325, ал. 1, изр. 2 КТ. Твърди се, че уволнението не може да се приеме за законно и чрез подписване от служителя на издадената заповед за прекратяването му, тъй като чрез него се изразява воля за връчване на заповедта, но не и воля за прекратяване на правоотношението. Пространни доводи са изложени досежно липсата на процесуални нарушения на съда, като се набляга, че тежестта на доказване в процеса по този иск принадлежи на работодателя. Прави се заключение, че събраните по делото доказателства обуславят основателност на предявените искове.

С отговора на въззивната жалба не се представят доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

По делото в срок е постъпила втора въззивна жалба от ищеца Н. Б. Н. срещу посоченото по-горе решение, но в частта му, с която е отхвърлен предявеният от него иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа, следствие на незаконно уволнение за разликата над присъдения размер от 2995,02 лева до пълния търсен размер от 4251,00 лева.

Според жалбоподателя атакуваното решение в тази му част е неправилно. Като довод за това посочва, че поради незаконното уволнение е останал без работа и до настоящия момент, поради което неправилно е присъдено обезщетение само до 23.06.2022 г. Счита за правилни изводите на съда относно незаконността на уволнението. Моли решението в обжалваната част да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да му бъде присъдено обезщетение за оставяне без работа и за периода от 24.06.2022 г. до 18.08.2022 г. в размер на разликата между искания и присъден размер от 1255,98 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от предявяване на иска – 14.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. Претендира присъждането и на направените пред двете съдебни инстанции разноски.

С въззивната жалба се представя копие на трудова книжка № ***, серия Г, № 262002 на Н. Б. Н..

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от "**** - Д. и Г." СД чрез адв. Ц. С., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Твърди се, че доказателства за оставане на служителя-ищец без работа не са били представени пред районния съд, поради което предявеният иск за обезщетение се счита за неоснователен и недоказан. Изразено е становище, че представеното копие на трудова книжка се счита за негодно доказателство.

Посочва се, че лицето е регистрирано в Бюро по труда като търсещо работа след 17.06.2022 г. и винаги може да представи нова труда книжка при постъпването му на такава. Релевира се, че въззивната жалба на ищеца не съдържа конкретни доводи за неправилност на решението. Моли решението в тази му атакувана част да бъде потвърдено.

С отговора на въззивната жалба е направено доказателствено искане на основание чл. 190 ГПК ищецът Н. Б. Н. да бъде задължен да представи служебна бележка от дирекция "Бюро по труда" гр. Враца, че е регистриран като търсещ работа след 17.06.2022 г. Доказателственото искане е обосновано с довода, че е от значение предвид твърдението, че ищецът продължава да търпи вреди от незаконното уволнение.

В проведеното открито съдебно заседание по делото въззивникът-ищец, редовно уведомен, се представлява от адв. Л., който моли подадената от тази страна въззивна жалба да бъде уважена, като решението бъде отменено и вместо него бъде постановено друго, с което искът за обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение бъде уважен в пълния му размер, т.е. за разликата над 2995,02 лева до 4251,00 лева. Твърди, се оставането без работа на ищеца е доказано, включително с представените пред въззивния съд доказателства и извършената от последния служебна констатация по представената трудова книжка в оригинал. По отношение въззивната жалба на насрещната страна, адв. Л. моли да бъде оставена без уважение, а решението да се потвърди. За това си становище изразява подробни аргументи, свеждащи се до доказано съществуване на порочна практика при въззивника-ответник и липса на взаимно съгласие. Пзовава се на доводите, изложени в становищата си пред районния съд. Претендира разноски. Писмена защита в срок е постъпила от адв. Л., в която са изложени подробни съображения по спора, аналогични на тези изложени във въззивната жалба, отговора и съдебните прения.

Въззивникът-ответник, редовно уведомен за с.з., се представлява от адв. С., който моли въззивната жалба, подадена от тази страна, да бъде уважена. Оспорва жалбата на насрещната страна с твърдения за недоказаност наличието на продължаващи вреди вследствие на уволнението. Посочва, че представените пред въззивния съд доказателства не са достатъчни, за да се установи този факт, тъй като ищецът може да има друга трудова книжка, а представената справка от НАП не е актуална към датата на с.з. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, претендирани от насрещната страна. В срок по делото е постъпила писмена защита от адв. С., в която са изложени съображения, аналогични на поддържаните пред двете съдебни инстанции.

Адв. Л. в реплика обосновава размера на адвокатското възнаграждение като съответен на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения според вида и броя на исковете. Сочи, че представената справка от НАП е актуална и относима, тъй като периодът на обезщетението в рамките на законовите шест месеца е с крайна дата 18.08.2022 г., поради което справката, като издадена към 25.08.2022 г., е актуална.

Пред въззивния съд като нови доказателства се приеха справка от НАП за действащи

трудова договор на въззивника-ищец Н.Н. към 25.08.2022 г. В хода на съдебното дирене се извърши служебна констатация между представената в оригинал трудова книжка на въззивника-ищец и фотокопие на представени с въззивната му жалба страници от нея, като се установи пълно съвпадение на записванията в представените фотокопия със записванията в оригинала на трудовата книжка. При това съображение, като доказателство пред въззивния съд се прие заверено фотокопие от трудова книжка, серия Г, № 262002, издадена на Н.Н. на 11.06.2012 г.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявени обективно съединени иски за отмяна на уволнение, възстановяване на заемана длъжност и заплащане на обезщетение за времето през което работникът или служителът е останал без работа, следствие на незаконно уволнение, а именно за периода 18.02.2022 г. – 18.08.2022 г. в размер на 4251,00 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащането му, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ.

В исковата молба ищецът поддържа, че е работил по трудово правоотношение при ответника "*** - Д. и Г." СД на длъжност „***“. Посочва, че със заповед № 184/18.02.2022 г. на управителя на предприятието на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ е прекратено трудовото му правоотношение, считано от 18.02.2022 г. Ищецът счита, че извършеното с посочената заповед прекратяване на трудовото му правоотношение е незаконно, а самата заповед - незаконосъобразна, тъй като служителът не бил подавал до работодателя си молба за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие, нито е датирал такава молба. Заявил е, че още при постъпването си на работа, заедно с подаването от него на молба за назначаването си на работа, бил накаран да напише и подпише и молба за прекратяването на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие, без обаче върху нея да поставя дати /на подаване и на момента, от който да се счита за прекратено правоотношението/. Посочил е, че не му е известно кой е поставил такива две дати на написаната от него молба при сключване на трудовия договор. Изразил е становище, че според него работодателят бил допуснал нарушение на чл. 8 КТ, за което подал жалба до Районна прокуратура – Враца. Твърди се, че за това нарушение разбрал, когато изисквал копие на трудовото си досие от работодателя, и там видял с изненада, че молбата, която написал при постъпването си на работа, има две дати – дата 17.02.2022 г. на подаване, и 18.02.2022 г. "от когато трудовото правоотношение да се счита прекратено по взаимно съгласие". Заявява се, че молба за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 18.02.2022 г. служителът-ищец не е подавал. При тези доводи е поискано предявените иски да бъдат уважени.

Ответникът и въззивник в настоящото производство - "*** - Д. и Г." СД, редовно уведомен за подадената срещу него искова молба, в законния срок е депозирал писмен отговор чрез процесуалния си представител адв. Ц. С.. С него е оспорил предявените иски като неоснователни и недоказани. Изразил е становище, че ищецът упражнява правата си в

нарушение на чл. 3 ГПК. Оспорена е фактическата обстановка в исковата молба. Посочил е, че с молба от 17.02.2022 г. до работодателя ищецът е помолил да бъде освободен от работа по взаимно съгласие, считано от 18.02.2022 г., поради което това е сторено със заповед № 184/18.02.2022 г., в която като причина било отразено "по взаимно съгласие". Изложил е в теоретичен вид механизма на сключване и прекратяване на трудовия договор с акцент върху постигане на взаимно съгласие, заключавайки, че волята на страните е еднаква както за прекратяването на правоотношението, така и за датата, на което това да стане – 18.02.2022 г. Релевирано е, че приложимата досежно срока, от който правоотношението следва да се счита прекратено, не е повелителна, а е такава само за наличието на волеизявления на двете страни за прекратяване на правоотношението, поради което се заключава, че работодателят, съобразно своите интереси, може да посочи и друг по-кратък срок. Наведени са твърдения, че е налице валидно изразена воля от ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение, по което волеизявление работодателят взел становище още на следващия ден, приемайки го, съответно издавайки заповед за прекратяване на правоотношението на предприятието със служителя-ищец, за която последният бил уведомен. Като аргумент за правилността на уволнението е посочено, че работодателят подал и уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ. По отношение на иска за обезщетение е релевирано, че претенцията обхваща и бъдещ период, който не е настъпил, поради което няма как да бъде установено дали ищецът ще търпи вреди.

Решаващият състав е изготвил доклад по делото, в който е дал посочената по-горе правна квалификация на исковете, по която е разпределил доказателствената тежест. Разпореждането на съда за проекта за доклад е било връчено на страните, които не са възразили срещу него. Възражения срещу тази дейност на съда във въззивните жалби не се съдържат.

С решението, предмет на проверка в настоящото производство, първоинстанционният съд е признал за незаконно уволнението на ищеца, отменил е заповедта за уволнение, възстановил го е на заеманата от него длъжност от преди уволнението и на основание чл. 344, ал. 1 във връзка чл. 225, ал. 1 КТ е присъдил обезщетение за времето, през което е останал без работа, в размер на 2995,02 лева за периода 18.02.2022 г. – 23.06.2022 г. включително, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба - 14.04.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

За да постанови този резултат решаващият състав, след анализ на събраните по делото доказателства, е заключил, че страните се намират в трудово правоотношение, по силата на което ищецът заемал длъжността "****" с основно месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 708,50 лева, което било прекратено със заповед на управителя на предприятието по причина "взаимно съгласие", считано от 18.02.2022 г., въз основа на молба от 17.02.2022 г. от ищеца до управителя, като след тази дата и за периода 01.03.-16.06.2022 г. ищецът не бил започнал нова работа. При изясняване на фактическа обстановка, решаващият състав е споделил изводите на вещото лице по съдебно-почерковата експертиза. Въз основа на тези данни е заключил от правна страна, че в предприятието съществува порочна практика,

изразяваща се в това при подаване на молба за назначаване работникът да бъде каран да подписва и молба за напускане без дата. Доказването на това обстоятелство е обосновано с налични по делото преки доказателства, изхождащи от заключението на вещото лице. Мотивите изложени за този извод са, че от това заключение се извежда, че са еднакви листовите и химикалките на подадените две молби до работодателя, при положение, че от подаването им е изтекъл период от около четири години и три месеца. Решаващият състав е посочил, че този му извод не се разколебава от заключението на вещото лице по другия въпрос /първи/, по който не може да бъде даден отговор от кого са изписани датите в молбата от 17.02.2022 г., тъй като според заключението /отговор на въпрос 3/ текста в двете молби е написан с пишешо средство химикалка с партидно сходни по състав багрилни компоненти в химикалната паста и при допусната смислова грешка при изписване на датата, от която правоотношението да се счита за прекратено. По изложените мотиви, съдът е приел, че няма валидно изразено изявление от ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие, поради което е приел прекратяването му за незаконосъобразно. Приемайки за основателен главния иск, съдът е заключил, че са основателни и предявените с него обусловени искове. По-конкретно за иска за заплащане на обезщетение за времето на принудителна безработица, следствие на незаконното уволнение, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ първоинстанционният съд е приел за установено от доказателствата по делото, че след прекратяване на трудовото правоотношение ищецът не е работил по друго такова от 18.02.2022 до края на съдебното дирене пред него – 23.06.2022 г. Позовавайки се на представената по делото справка-данни за отработени дни и изплатени заплати е приел, че последното брутно трудово възнаграждение за последния пълен работен месец - 01.2022 г., е в размер на 708,50 лева, поради което е счел, че дължимото обезщетение за претендирания период възлиза на 2995,02 лева, за която сума е уважил и предявеният иск. За разликата над тази сума до пълния искан размер, предявеният иск е отхвърлен.

Настоящият съдебен състав, като съобрази наведените оплаквания в жалбите, становищата на страните и събраните по делото доказателства, основавайки се на своето вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Като доказателство по делото е представено и прието трудовото досие на служителя-ищец Н.Н.. От наличните в него документи се установява, че със саморъчно написана на кариран лист молба от 14.11.2017 г., адресирана до управителя на СД „***-Д. и Г.“, Н.Н. е поискал да бъде назначен като ***, считано от 15.11.2017 г.

Видно е, че след тази молба между страните е сключен трудов договор № 374/15.11.2017 г., от който се установява, че Н.Н. се е намирал в трудово правоотношение с „***-Д. и Г.“ СД, по силата на което заемал длъжността „***“ с основно месечно трудово възнаграждение /по смисъла на чл. 3 във връзка с чл. 12 от Наредбата за структурата и организация на минималната работна заплата/ в размер на 473,80 лева, изменяно няколкократно, последните от които с допълнително споразумение № 4/04.01.2021 г. в размер на 704,60 лева, считано от 01.01.2021 г., и допълнително споразумение № 5/01.02.2022 г. в размер на

1635,00 лева, считано от 01.02.2022 г. Същевременно, от представената по делото справка за отработените дни и изплатените заплати за периода 01.01.2021 г. – 28.02.2022 г. на Н.Н. е видно, че брутната му заплата за пълен отработен месец януари 2022 г. възлиза в размер на 708,50 лева.

Сред документите в трудовото досие на Н.Н. е саморъчно написана на кариран лист молба от 17.02.2022 г., адресирана до управителя на СД „***-Д. и Г.“, с която Н.Н. е поискал да бъде освободен от работа по взаимно съгласие, считано от 18.02.2022 г.

Установява се от наличната по делото заповед № 184/18.02.2022 г. на управителя на „*** – Д. и Г.“ СД – Г. Д. Г., че е прекратено трудовото правоотношение на дружеството с Н.Н. на основание „чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ по взаимно съгласие“, считано от 18.02.2022 г., като е разпоредено на лицето да се изплати обезщетение по чл. 224 КТ за 3 /три/ работни дни за 2022 г. Заповедта е връчена на служителя Н.Н. на 18.02.2022 г.

Прекратяването на договора е отразено в НАП съгласно представената справка по чл. 62, ал. 5 КТ.

Установява се, че Н.Н. с молба е поискал копие от молбата си за напускане, а в случай, че няма такава, е поискал да бъде уведомен.

Видно е от представената регистрационна карта на Н.Н., издадена от Агенция по заетостта, дирекция „Бюро по труда“, че след оставането си без работа се е регистрирал като търсещ работа.

По делото е назначена и изслушана съдебно-почеркова и техническа експертиза за почерк и документ, заключението от която въззивният съд приема за обективно и компетентно дадено, от лице с нужната компетентност, което е отговорило в пълнота и логическа последователност на всички въпроси, след запознаване с необходимите документи, подлежащи на изследване, и сравнителен материал с давност около датата на изследваните документи, които обстоятелства са отразени в самото заключение.

От заключението по тази експертиза се установява, че:

- поради краткостта на текста и ограничения графичен материал не е възможно да се направи обоснован и мотивиран отговор на въпроса дали „18.02.22“ и „17.02.22“ в молба до господин управителя на фирма „***“ гр. Враца за освобождаване от работа по взаимно съгласие от името на Н. Б. Н. от 17.02.2022 са изпълнени от Н. Б. Н.;

- ръкописните текстове дати „18.02.22“ и 17.02.22“ и останалата част от текста в молба до господин управителя на фирма „***“ гр. Враца за освобождаване от работа по взаимно съгласие от името на Н. Б. Н. от 17.02.2022 са изпълнени с пишешо средство „химикалка“ с различни по състав багрилни компоненти в химикалната паста;

- ръкописният текст в представените молба до господин управителя на фирма „***“ гр. Враца за освобождаване от работа по взаимно съгласие от името на Н. Б. Н. от 17.02.2022 /без дати „18.02.22“ и 17.02.22“/ и ръкописният текст в молба до управителя на СД *** Д. и Г. гр. Враца за назначаване от името на Н. Б. Н. от 14.11.17 са изпълнени с пишешо средство

„химикалка“ с партидно сходни по състав багрилни компоненти в химикалната паста;

- хартията върху която е написана молба до господин управителя на фирма „****“ гр. Враца за освобождаване от работа по взаимно съгласие от името на Н. Б. Н. от 17.02.2022 и хартията на молба до управителя на СД *** Д. и Г. гр. Враца за назначаване от името на Н. Б. Н. от 14.11.17 са партидно сходни.

Приетите пред въззивния съд доказателства, включително след извършената служебна констатация, доказват, че след оставането си без работа Н.Н. не е сключвал нов трудов договор. Направеното оспорване на тези документи касае тяхната доказателствена стойност и не се споделя от въззивния съд. Представената справка от НАП касае релевантния по делото период, в рамките на който по закон се дължи обезщетение при предпоставките за това, поради което същата е актуална и удостоверява вярно информацията, след като – от една страна, е издадена от компетентен орган, който е овластен за това, а от друга – не е оспорена. От своя страна трудовата книжка е официален удостоверяващ документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя, поради което и след направената констатация със същата сила се ползват и представените фотокопия. Последните също свидетелстват, че след датата на прекратяване на трудовото правоотношение на Н.Н., други записвания, включително сключването на нов трудов договор, не са налични. За несъстоятелно въззивният съд намира, че служителят може да има няколко трудови книжки, поради което записванията не следва да се вземат предвид. Въпросите, свързани с трудовата книжка, освен уредени в КТ, са предмет на уредба и в Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж. Според чл. 1, ал. 5 и ал. 6 всеки работодател трябва да води прономерован, прошнурован и заверен с неговия подпис и печат дневник за издадените от него трудови книжки съгласно приложение № 1, а такъв дневник се води и в съответните дирекции "Инспекция по труда" за издадените от тях нови трудови книжки. Ето защо, трудно може да се сподели твърдението за възможно наличие на две или повече трудови книжки, което дори и възможно, лесно може да бъде проверено. По настоящото дело в подкрепа на верността на записванията в трудовата книжка е налична посочената и обсъждана по-горе справка по чл. 62, ал. 5 КТ.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително. Произнасянето на съда съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и съдебният акт са допустими. Съобразно обхвата на проверката по чл. 269, ал. 1 ГПК решението е правилно, а въззивната жалба - неоснователна, по следните съображения:

При общите основания по чл. 325 КТ прекратяването на трудовото правоотношение не

се извършва само по волята на една от страните, както е при другите основания, а то е резултат от съгласуваната им воля - в момента на прекратяването на трудовия договор или още при неговото сключване. Други от тези основания изразяват юридически събития или други обстоятелства, които правят прекратяването неминуемо и за двете страни. По тази причина страните не си дължат и предизвестие. Основанието по чл. 325, т. 1 КТ е взаимно съгласие на страните. Взаимното съгласие означава, че и двете страни желаят сключеният между тях трудов договор да престане да съществува. Взаимното съгласие се отнася и до датата, от която трудовият договор се прекратява. Несъвпадането на волята на страните относно датата на прекратяването на трудовия договор означава липса на взаимно съгласие. Страната, към която е направено предложението за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, трябва да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в седемдневен срок от получаването му. Ако това не бъде направено, се смята, че предложението не е прието. Съгласието на работодателя може да се изразява и без отделно уведомяване на работника или служителя, ако в седемдневен срок е издал заповед за прекратяване на трудовия договор. Спазването на седемдневния срок за отговор на предложението за прекратяване на договора по взаимно съгласие може да се установява с всички допустими доказателства, включително и със свидетелски показания, защото това обстоятелство няма отношение към съществуването на писмено съгласие за прекратяване. Ако има постигнато съгласие, заповедта за прекратяване на трудовия договор може да бъде издадена и по-късно. Тя има само констативен характер. В този смисъл е решение № 4 от 21.02.2012 г. по гр. д. № 278/2011 г. на ВКС, IV ГО.

Изложените принципни разбирания и оплакванията на въззивника-ответник, дават основание да се приеме, че спорният по делото въпрос е налице ли е взаимно съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение и датата, от която да бъде сторено това.

За доказване на това обстоятелство в съответствие с разпределената доказателствена тежест, по делото е налична молба от саморъчно написана на кариран лист молба от 17.02.2022 г., адресирана до управителя на СД „***-Д. и Г.“, с която Н.Н. е поискал да бъде освободен от работа по взаимно съгласие, считано от 18.02.2022 г.

Представената молба е била оспорена от въззивника-ищец, в подкрепа на което оспорване е назначена и изслушана експертиза, която се приема от съда по изложените по-горе мотиви. Заключението спомага да се установи в достатъчна степен на вероятност, че липсва съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на въззивника-ищец Н.Н.. За този извод спомага отговора на задача втора от заключението. В него, чрез специален метод и посредством сравнителен анализ, се дава отговор за идентичност или не на химикалните пасти на изписване на датата на подаване на молбата и датата, от която да се счита прекратено правоотношението, в сравнение с химикалната паста на изписване на текста в тази молба. В словесната част от заключението вещото лице подробно е описан използваният метод /видеоспектрален компаратор VSC-40/HD/, като при облъчване с ултравиолетовата и инфрачервената светлина при дължина на вълната 780 НМ пред източник на светлина и филтър 650-740 пред филтъра е констатирана разлика в текстовете.

Вещото лице е отразило на снимка № 3 към заключението констатираната разлика. Внимателното зрително възприемане на снимката позволява да се забележи констатираната от вещото лице разлика, свеждаща се до разлика в наситеността на химикалната паста. Извод за липса на изразено съгласие от въззивника-ищец Н.Н. личи и по отговора на задача четвърта от заключението, съпоставящ хартията, на която са написани двете молби – за назначаване и прекратяване на правоотношението. При отговора на тази задача вещото лице, при сравнителен анализ и по метода, включващ видеоспектрален компаратор VSC-40/HD/, хартията на двете е изследвана в условията на косопадеща светлина във видимия спектър, както и в условията на ИЧ и УВ луминисцентция с различни дължини на вълните. След използването на метода е установено визуално съвпадение в луминисцентните свойства на хартията, при което е прието, че е налице партидно сходство на хартията, на която са написани двете молби. В подкрепа на горния извод /по арг. на противното/ е отговора на въпрос трети. Изследването при отговора на въпроса се свежда до идентификация до партидно сходство или разлика в компонентите на използваните химикалки при изписване на ръкописния текст /без датите/ в двете молби на Н.Н. – за назначаване на работа и прекратяване на трудовото правоотношение. Чрез сравнителен анализ на текста в двете молби /без датите в молбата за прекратяване/ с използването на видеоспектрален компаратор VSC-40/HD и при облъчване с ултравиолетова и инфрачервена светлина с дължина на вълната 780 НМ пред източник на светлина и филтър 650-740 пред филтъра е констатирано едно и също поглъщане на текстовете. Резултатът е онагледен със снимка № 4. При това положение, съдът споделя извода на вещото лице, че ръкописният текст в представените молба до господин управителя на фирма „****“ гр. Враца за освобождаване от работа по взаимно съгласие от името на Н. Б. Н. от 17.02.2022 /без дати „18.02.22“ и 17.02.22“/ и ръкописният текст в молба до управителя на СД *** Д. и Г. гр. Враца за назначаване от името на Н. Б. Н. от 14.11.17 са изпълнени с пишещо средство „химикалка“ с партидно сходни по състав багрилни компоненти в химикалната паста.

Заключението на вещото лице е достатъчно, за да се приеме за оспорена молбата, досежно датата □ на подаване и датата, от която да се счита за прекратено трудовото правоотношение. Това е така, защото освен изложените по-горе съображения, заключението съдържа подробно обяснения както на използваните методи, така и на начина на извършване на сравнителния анализ и изведените резултати, онагледени с албум, приложен към заключението. Пълнотата на самото заключение дава основание съдът да го счита за достоверно. От там насетне, отговора на втора, трета и четвърта задача по косвен начин доказват оспорването на въззивника-ищец и твърдението му за съществуваща недобросъвестна практика в предприятието, свеждаща се до едновременно подаване по поръка на работодателя на молба за назначаване на работа и прекратяване на правоотношението без дати. Отговора на трите задачи /№ 2, 3 и 4/ прави косвена верига от доказателства, които съдът счита за достатъчни, за да се приеме, че следствие на оспорването липсва изразено съгласие от страна на Н.Н. за прекратяване на трудовия му договор. Направеният извод не се разколебава от отговора на първия поставен въпрос, защото в действителност вещото лице не е дало отговор по същество на поставената задача,

а е констатирало недостатъчна съвкупност по обем от идентификационни признаци, поради което този недостиг не е позволил да се изследва изпълнителя на датите в молбата за прекратяване на трудовото правоотношение. Както се посочи, този дефицит в изследването, респ. оспорването на молбата, е компенсирало с даденият отговор на останалите задачи, които по косвен, но последователен път, свидетелстват за липса на изразено съгласие от страна на въззивника-ищец Н.Н..

Същевременно, по делото, включително след направеното оспорване и резултатите от него, не е поискано събирането на други доказателства, които да установят елементите, за да бъде уволнението законно, включително досежно датата на подаване на молбата и датата, от която да се счита правоотношението прекратено. По делото като цяло въззивникът-ответник не е представил други доказателства, освен изследваната молба като част от трудовото досие, поради което следва да понесе последиците от процесуалното си бездействие.

От своя страна, несъвпадането на волята на страните относно датата на прекратяването на трудовия означава липса на постигнато взаимно съгласие, в който смисъл е съдебната практика, част от която решение № 4/21.02.2012 г. по гр. д. № 278/2011 г., IV г. о. на ВКС и решение № 60/07.05.2015 г. по гр. д. № 5467/2014 г., III г. о. на ВКС. В последното решение даденият отговор на поставения правен въпрос се свежда до това, че ако в процеса се установи, че датата, от която се иска прекратяването, не е изписана от предложителя, и същата не се установява с други доказателствени средства (включително със свидетелски показания), не може да се приеме, че е постигнато съгласие относно тази дата и следователно, че е налице прекратяване на договора по взаимно съгласие. В случая, както се посочи, по косвен път би могло да се заключи, че датата на подаване на молбата за прекратяване на правоотношението и датата, от която то да се счита за прекратено, са успешно оспорени от ищеца като изписани от него /по пътя на технически анализ на документа, извън изследване на почерка/, поради което и независимо дали е установена или не порочна практика от работодателя, то следва да се заключи, че няма постигнато съгласие за датата, от която се иска прекратяването, а от там не е налице прекратяване на правоотношението по взаимно съгласие.

За неоснователни се намират доводите на въззивника-ответник, че подписването на заповедта за прекратяване на трудовия договор е факт, който удостоверява дадено съгласие на работника, защото в нея липсва негово изявление, а само подпис, след като е отбелязана датата на връчването ѝ, т.е. подписът удостоверява връчването, а не съгласие с прекратяването. В този смисъл е решение № 146 от 7.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 935/2012 г., IV г. о., ГК.

Изложените мотиви в пълна степен дават отговор на направените във въззивната жалба на въззивника-ответник възражения и дават основание да се заключи, че всички те се счита за неоснователни, а от там неоснователна се явява и подадената въззивна жалба.

В допълнение, остават несподелени оплакванията във въззивната жалба, че ищецът не е доказал твърдението си за налична порочна практика в предприятието. Ищецът е навел

твърдения както за липса на изразена воля от негова страна да му бъде прекратено правоотношението, включително твърдения, че такава молба не е подавал, така и твърдения, че наличната по делото молба се дължи на съществуваща практика в предприятието да се подават едновременно както молба за назначаване, така и молба за прекратяване на правоотношението по взаимно съгласие без дата. Затова по делото е била назначена и изслушана съдебно-почеркова и техническа експертиза. С помощта на заключението ищецът е успял да докаже в достатъчна степен на достоверност посредством изследване на представения документ – молба от 17.02.2022 г., че не е изразил воля да му бъде прекратено правоотношението по взаимно съгласие. Други доказателства за оспорването на документа биха били необходими, ако заключението на вещото лице не спомагаше с нищо за процеса на доказване. Ето защо и с оглед успешното оспорване на документа, в тежест на ответника е било да докаже законността на уволнението, каквито други доказателства по делото не са поискани и представени. В продължение на това оплакване следва да се разгледа и възражението за недоказано от страна на ищеца на упражнено насилие, което въззивният съд също намира за неоснователно. Делото има за предмет установяване законността на уволнение. Направеното оспорване на представения документ – молба от 17.02.22 г., с цел да се докаже липса на изразено съгласие за прекратяване на правоотношението поради съществуваща порочна практика в предприятието, не изисква да се доказва упражнено насилие или принуда, а изисква да се докаже само оспорването – че документът не е подписан/подаден от това лице. В случая, както се посочи, по косвен път се заключава, че тази молба не е подадена от ищеца Н.Н. на посочената в нея дата – 17.02.2022 г., нито с нея се изразява воля за конкретната дата, от която да се счита за прекратено правоотношението.

За неоснователни се приемат възраженията за противоречия в мотивите на обжалвания съдебен акт. Съдебният акт съдържа мотиви, които отговарят на законовите изисквания. В акта се съдържа изложение както на фактическите обстоятелства, приети за установени въз основа на анализ на доказателствения материал. Установяването на фактическата обстановка чрез възпроизвеждане на констатациите на вещото лице не противоречи на правните изводи на съда, доколкото вече установеното е приведено под хипотезата на конкретната правна норма.

В заключение, мотивите по-горе дават основание да се приеме, че субективното право на уволнение не е упражнено от работодателя законосъобразно, което поражда необходимост от неговата отмяна, ведно с отмяна на заповедта, с която то е извършено, както е сторила контролираната инстанция.

Основателността на главния иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ обуславя основателността и на предявените с него обективно кумулативно съединение искове.

Относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 2:

Както бе посочено по-горе, основателността на този иск е обусловена от основателността на главния. Следва да се отбележи, че няма данни по делото да са налице пречки за възстановяване на служителя на заеманата от преди уволнението длъжност. Няма

спор между страните относно характера на сключения между тях трудовия договор. Същият има характер на трудов договор за неопределено време. Тези доводи обуславят извод за наличието на предпоставките за уважаване и на този иск.

Относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ:

Искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ е обусловен на първо място от незаконността на уволнението, а при доказана незаконност – от установените вреди в размер на брутното трудово възнаграждение на работника или служителя за времето, през което е останал без работа. С оглед изложеното по-горе, че уволнението на въззивника, извършено с оспорваната заповед, е незаконно, е налице първата предпоставка за уважаване на иска.

По отношение на размера на обезщетението, настоящият съдебен състав съобрази, че първоинстанционното решение към датата на постановяването му е правилно, но въззивната инстанция, предвид събраните в хода на настоящото производство доказателства, имащи характер на такива по чл. 266, ал. 2, т. 2 ГПК, и с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК, която изисква съдът да вземе предвид установените факти и след предявяване на иска, установи, че и след приключване на устните състезания въззивникът продължава да търпи вреди от незаконното уволнение, които следва да бъдат овъзмездени до края на исковия период, за който те се претендират.

С оглед изложеното се съобрази, че последното брутно трудово възнаграждение на въззивника-ищец Н.Н. за последния пълен отработен месец, предхождащ уволнението /в случа м. 01.2022 г./ е в размер на 708,50 лева. Съобразено бе и обстоятелството, че представената по делото трудова книжка на лицето, която съгласно чл. 347 КТ е официален удостоверяващ документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя, справка от НАП по чл. 62, ал. 5 КТ и регистрационна карта от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“, до края на съдебното дирене пред въззивния съд, до който момент се обхваща периодът на претендираното обезщетение, въззивникът-ищец не е работил по трудово правоотношение, съответно е бил без работа вследствие на незаконното му уволнение. Тези обстоятелства дават основание и са база да бъде определено дължимото по чл. 225, ал. 1 КТ обезщетение за претендирания период /максималния по закон/ и размер. В случая с решението на районния съд е присъдено дължимото обезщетение за периода 18.02.2022-23.06.2022 включително в размер на 2995,02 лева, поради което дължима остава разликата до крайния период в рамките на шестмесечния срок – 18.08.2022 г /след която дата е приключило съдебното дирене пред въззивния съд/, възлизащо в размер на 1255,98 лева, представляващо разликата между претендирания размер на обезщетение от 4251,00 лева и присъденият размер на обезщетение с обжалвания акт в размер на 2995,02 лева. Дължима върху разликата е законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.04.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

При тези съображения решението в тази обжалваната му част следва да бъде отменено, а вместо него да бъде постанови друго, с което искът за обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 24.06.2022 г до 18.08.2022 г в размер на

1255,98 лева да бъде уважен.

В останалата обжалвана част, с оглед съвпадението на изводите на настоящата съдебна инстанция с тези на контролираната, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото въззивникът-ищец има право на разноски. Последният в срок е заявил претенцията си за присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1950,00 лева и е представил доказателства за реалното им заплащане – договор за правна защита и съдействие по образец, в който е отразено поотделно възнаграждението за всеки един от предявените искове. Същевременно, насрещната страна е направила възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което съдът намира за неоснователно. Договореното възнаграждение е за три иска, като хонорара по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 е съобразен с минималния по чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а хонорара по третия иск съответства на минималния по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата. Ето защо, СД „***- Д. и Г. следва да бъде осъдено да заплати на Н.Н. направените в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1950,00 лева.

Разноски на въззивника-ищец се дължат и в производството пред първоинстанционния съд съобразно уважената част от иска – 4251,00 лева. Тези разноски са поискани своевременно, включително и пред въззивния съд, както и са представени доказателство за реалното им заплащане, поради което и доколкото разноските са присъдени по компенсация на въззивника следва да се доплатят още 266,90 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство съобразно уважената част от иска. За да се присъдят тези разноски, се съобрази, че районният съд е присъдил разноските по компенсация, а при този изход на делото въззивникът-ответник няма право на разноски, поради което дължимите му разноски и присъдени по компенсация с решението в размер на 196,97 лева не са дължими.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 6 във връзка с чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК въззивника-ответник „*** – Д. и Г.“ СД следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - Враца държавна такса върху уважената от въззивната инстанция част от иска по чл. 334, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ в размер на 25,11 лева.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК Окръжен съд - Враца, в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 403 от 07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1279/2022 г. по описа на Районен съд – Враца, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявеният от Н. Б. Н. срещу „***-Д. и Г.“ СД иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа, следствие на

незаконно уволнение за разликата над присъдения размер от 2995,02 лева до пълния търсен размер от 4251,00 лева, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ „***-Д. и Г.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Г. Д. Г., да заплати на Н. Б. Н., ЕГН *****, с адрес гр. ***, сумата от 1255,98 лева /хиляда двеста петдесет и пет лева и деветдесет и осем стотинки/ лева, представляваща обезщетение за вредите, понесени от оставането му без работа за периода от 24.06.2022 г до 18.08.2022 г включително, следствие на незаконно уволнение, извършено със Заповед № 184/18.02.2022 г на управителя на „*** – Д. и Г.“ СД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска – 14.04.2022 г, до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 403 от 07.07.2022 г., постановено по гр.д. № 1279/2022 г. по описа на Районен съд – Враца в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „***-Д. и Г.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Г. Д. Г., да заплати на Н. Б. Н., ЕГН *****, с адрес гр. ***, сумата от 1950,00 лева, представляваща направени пред въззивния съд разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „***-Д. и Г.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Г. Д. Г., да заплати **допълнително** на Н. Б. Н., ЕГН *****, с адрес гр. ***, сумата от 266,90 лева, представляваща направени пред районния съд разноски за адвокатско възнаграждение съобразно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „***-Д. и Г.“ СД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Г. Д. Г., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - Враца държавна такса в размер на 25,11 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____